

телитѣ и съ това ги заинтерисуваше по силно съ старинитѣ на околността, което бѣше крайна целъ въ всѣки неговъ разговоръ.

Съ увеличението броя на Музейнитѣ предмети, влажния сутеренъ на девическата гимназия става тесенъ и не пригоденъ за музейно помѣщение и една отъ първитѣ грижи сега на Хермина и на брата му (когато се говори за дейността на Хермина въ варненския Музей, веднага трѣбва да се разбира, че се говори и за дейността на Карлъ Шкорпилъ — тѣ бѣха единство въ две лица), е, да намерятъ подходяще помѣщение. Огорченията, които срещаха въ преследването на тази целъ не ослабваха тѣхната настойчивостъ и най-после, въ 1921 г., Херминъ бѣ щастливъ да започне нареждането на опакованитѣ презъ войнитѣ музейни сбирки въ просторната зала на девическата гимназия. Каква радостъ свѣтеше въ неговитѣ изразителни старчески очи колчемъ започнеше да разправя за новия Музей! „То ще бѣде великолѣпно! Фарътъ на българската култура на Черно море светящъ на далечъ!“ , повтаряше постоянно...

Той тѣй силно бѣ привързанъ къмъ музейнитѣ предмети — Херминъ остана нежененъ и едничката му радостъ и утѣха бѣха тѣ — че всѣки отдѣленъ предметъ при подреждането трѣбваше непременно да мине презъ негова ръка. До като на брата си Карла той оставяше да начертае плана на работата, изпълнението, подреждането, той всецѣло изкаше да запази за себе си, макаръ че физическитѣ му сили често му изневѣрваха.

Покойния живѣеше само съ Музея и най-радостенъ и най-свѣтълъ день преживе на 20 годишния юбилей на д-вото презъ 1921 г. (тогава се отвори новонаредения Музей), когато бѣ трогнатъ до сълзи отъ вниманието и почитта, които отправяха къмъ него и брата му, българската академия, университетъ, министерства, културни учреждения и много чужди университети, за тѣхната научна дейностъ.

За голѣмо съжаление, той не можа да се радва дълго време на своето най-свѣтло творение — Музея и да слуша възторженитѣ отзиви за неговата прегледна наредба на всички посетители. Той не можа да подреди и издаде и голѣма частъ отъ материалитѣ, които бѣ събралъ за Варненско въ своята 20 годишна работа въ този край.

Херминъ има голѣми заслуги и за изследването Сражението при Варна въ 1444 г., на който въпросъ бѣ посвѣтилъ две книги — Сражението при Варна въ 1444 г. — (1908 г.) и Владиславъ Варненчикъ (1923 г.).

Занимаването му съ едно важно събитие отъ Полската история създаде отъ него единъ голѣмъ поклоникъ на полско-българското сближение, което намери най-блѣзкъвъ изразъ въ тържественитѣ заседания, които археологическото д-во устройва всѣка година следъ освобождението на братския полски народъ. За голѣмитѣ заслуги на Хермина за създаването на връзки между Полша и България, Полско-българското д-во въ София посвѣти на неговата память своята VIII книга, която съдържа статии за Владиславъ Варненчикъ.